

*Úpěnlivě volám k Bohu,
volám k Bohu,
kéž mi přeje sluchu!
V den svého soužení se
dotazuji Panovníka,
v noci k němu vztahuji své
ruce bez umdlení,
má duše se utěšit nedá.
Připomínám si Boha a sténám,
přemítám a jsem na duchu skleslý.
Nutíš moje oči k bdění,
jsem vzrušen a nejsem
schopen slova.
Myslím na dny dávnověké,
na pradávna léta.
V noci si připomínám,
jak jsem na struny hrával,
v srdci přemítám a duch
můj hloubá:
Zatvrdil se Panovník
na věky věků?
Nikdy už svou přízeň neprojeví?
Je snad jeho milosrdenství
 pryč natrvalo? Nebude
 už mluvit v dalších pokoleních?
Což Bůh zapomněl na smilování?
V hněvu uzavřel zdroj svého slitování?*

Žalm 77

*Pravím: V tom tkví moje bolest,
že se změnila pravice Nejvyššího.
Skutky Hospodinovy si připomínám,
připomínám si onen tvůj div z dávnověku.
Rozjímám o všech tvých
činech a přemítám o tvých skutcích.
Bože, tvá cesta je svatá. Který
bůh je velký jako Bůh náš?
Ty jsi Bůh, jenž činí divy!
Svoji moc jsi dal národům poznat.
Svůj lid jsi vykoupil vlastní paží,
syny Jákobovy, Josefovy.
Spatřily tě vody, Bože,
vody tě spatřily a svíjely se v křeči,
ba i tůně propastné se hnuly.
Z oblaků se lily proudy vod,
hrom duněl v mračnech,
rozletěly se tvé šípy.
Přivalilo se tvé hromobití,
nad světem se
rozsvítily blesky,
země se pohybovala a trásla.
Tvá cesta šla mořem,
množstvím vod tvá stezka,
aniž bylo znát tvé stopy.
Svůj lid jsi vedl jak
stádce rukou Mojžíše a Árona.*